

mentarni podaci što govore o prozi »objektivnog« svijeta, nego i slika mirnog trajanja bića i stvari u prostoru koji, izgrađen odozgo prema dolje, promiče tokovima plavo-zele-nog reljefa i lineaturama prorijede-nih krošanja. Na figuralnim kompo-zicijama likovi su gdjekada maniris-tički izduženi i upijeni u površinu tla, podignutog u vertikalnu plohu slike; oni kao da žive u nekom plo-snatom, sprešanom prostoru. Humo-ristička svjetovnost izraza i kompo-zicije nogometnog tima, zatečenog u šutnji puste krajine, ili tema Or-feja, sugerirana bezličnom pojavom pastira Koste — sve je to doživlje-no i transponirano negdje na putu između Krapine i Golubovca, Zagre-ba i Marije Bistrice. Slikarova bio-grafija, inkorporirana u scenski pro-stor pejzaža, ostala je bez naslova — tek se vrijeme pomiče vijugavim sta-zama, spajajući gradove i naselja. U jednom se trenutku slikar našao u prostoru zagrebačkoga Gornjeg grada: praznom se Mletačkom uli-com kraj sive, tvarne ceste redaju stare kuće u perspektivnom nizu — možda je to put kojim treba krenu-ti, onaj što se iznenada otvorio iz-među valova uzburkane Save. Pla-vom izmaglinom sna kreće se vizija prema sjajnim prizmama dalekih gradskih kuća, poredanih u neki jed-noliki, točkasti ritam. Od mitskih je vremena san bio medij u kojem su se začinjala proroštva. Slutnja novoga svjetskog sukoba možda je za Skurjenija bio čas kad su noćne sjene počele sivjeti, trenutak u ko-jem je osjetio rušenje visokih gra-devina i nestajanje slavni gradova. Taj nas put vodi na početke nove, kozmičke avanture.

Izbor izražajnih formi, način kom-poniranja, tretman figure i akta, konstrukcija prostora, sve to kao da je ovdje smišljeno i pripremljeno za iskazivanje neke jednostavne po-ruke. Ali kolika praznina očekuje one koji se nadaju odgovorima na postavljena pitanja: Skurjeni je nap-etost, što pojednostavnjuje i održa-va podatke u mreži jednostavne su-stavnosti, znao pretvoriti u napetost zagonetke: — bića, nastanka, puta i nestajanja.

nives kavurić kurtović

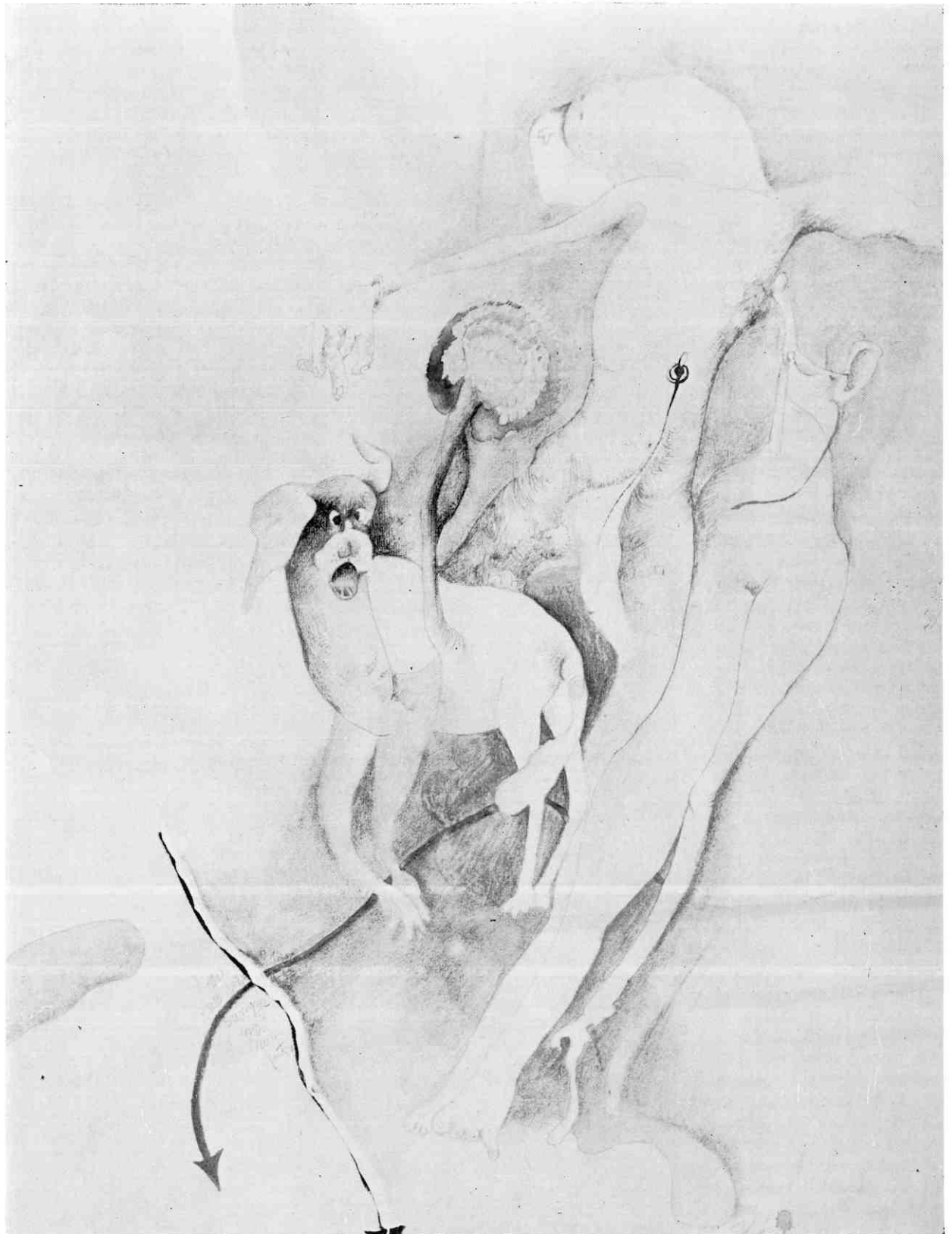
galerija forum
zagreb

11. 10 — 1. 11. 1974.

guido quien

Značenje detalja ne očituje se u njemu samome, nego u njegovu funkcioniranju unutar cjeline. Gro-teskna su obličja koja nalazimo na slikama Nives Kavurić-Kurtović, ali njeno slikarstvo nešto je sasvim su-protno: način da se opstane i po-bijedi. Prvotni pogled, sposoban da vidi kroz prizmu života koja iskri-vljuje oblike, nije ustuknuo. Takve kakve jesu stvari su prihvaćene, da bi dosegle smisao u međusob-noj ovisnosti. Ova povezanost pro-teže se i izvan pojedinog čvora, koji nazivamo slikom. Slutnju na-stavka, čežnju za produžetkom uno-si najprije vrlo često dijagonalna kompozicija. Istu ulogu imaju obila-te puste površine koje okružuju u-samljeni splet stvari i ljudi s gre-škom. K tome, plošnost je oduzela svaku težinu — jedina teža među-sobno im je sapletanje. Okvir slike samo je zahtjev jasnoće, pogled pri-bližen ponornici vremena. I još: mali zarez radoznalca, njegov mo-gući napor usporavanja, radoznal-ca koji se čudi, te igra onim što vidi.

Boja i crtež nisu podređeni jedno drugom. Ravnopravni su elementi na istoj površini, koja je i onda kad je »praznak« uvučena u igru. Ove slike mogu biti govor o praznini, ali ujedno i dokaz potpune odsutnosti slikarova straha od praznine. Riječ je o ekonomičnosti, vrijednosti čisto likovnog senzibiliteta, koji na najbolji mogući način organizira maštu, koristeći se njenim nebuloznim inventarom, za jedno zapravo vedro kazivanje.

Uza svu zgnječenost one »realnosti koja je uzletišta misli«, to je još uvijek figurativno slikarstvo i to s izrazitim okusom priče, ali priče s distancom sasvim vlastite logike: neobičajeni spojevi stvari i ljudi, ili često samo njihovih dijelova, kao i ispisane rečenice, upitne ili izričajne, koje u svojoj izabranoj kratkoći, a u izuzetnom kontekstu, dobivaju značajnost gotovo obrednog tona. Ipak te slike ne bi ništa izgubile kad bismo ih okrenuli naopako. Ostala bi ista životnost i nastanjenog i nenastanjenog prostora, ista neuroza prgavog istraživačkog crteža, ista izražajnost svojeglavog uobličavanja, ista organska povezanost jednog dijela s bilo kojim drugim u ovom slikarstvu bez točke... Ne bismo se začudili kad bi ono, slijedeći svoj karakter, jednog dana u istinu zadrhtalo preseljeno na filmsku vrpцу.

Nives Kavurić-Kurtović potpuno vlada svojim izrazom. Naime, ne doseže sebe tek ponekad. Odavno je prerasla epitet talenta. Ali čini nam se da je upravo ova izložba trenutak kad se možemo zapitati: Hoće li znati prerasti i sigurnost, ako presahnu sadašnji izvori, pa tako izbjeći da vlast pripadne ruci?

ivan bulimbašić

salon
čakavskog
sabora
split
5 — 28. 2. 1974

duško kečkemet

Malo ima slučajeva da se, pišući o izložbi nekog umjetnika ujedno pišu i njegov nekrolog, kao što je to ovaj splitskoga kipara Ivana Bulimbašića.

Činjenica je da je Bulimbašićeva umjetnost umrla davno — što nije ni neobično za njegovu starost — ali i to da ga je naša javnost zaboravila još mnogo prije, u punom jeku njegova stvaranja. Razlog je bio i u neobičajenoj Bulimbašićevoj skromnosti i povučenosti, o čemu govori i to da nikada u životu nije priredio samostalnu izložbu, a ova, u devedeset i prvoj godini njegova života, priređena je na našu, a ne njegovu inicijativu.